

Пионирски тамбурашки оркестар из Забрежја

Кад засвира тамбурица...

Забрежје је познато по својој арвијој индустрији, по малој другој Светозару! — Обратих му се. фабрици микро мотора, по својим вредним кајакацима и — Ви то као да хоћете да пишете о мену? Пишите, болан. да је више од свега познато по тројнику који ми је помогао и омогућио куповину инструмената и ноћи.

Они који су имали срећу да на скрајнима својих телевизора или преко звучника својих радио апарате, виделе и чујеле песму ових малишица, верујем да су се дивили и чудили. Свак се, вероватно, питao: Ко од ових малишица ствара добре музичаре? И међе је исто питање мучило, па сам пошао у Забрежје да пропушам лице које то radi. Знао сам смо да се то лице зове Светозар Бонковић и да је пензионер...

У једној учионици затекао сам групу деце, гомила различних инструмената и једног крепког, и изаша света oзбиљнији човек. Bio је то Светозар Бонковић и али „шраф“ — како га зову сви његови ученици и сви грађани Забрежја.

Пошто је најпре „напитимао“ инструменте и полемио их малим музичарима, час је могao да почne.

Одјекујуће звуци песме „Три авала, никад најда нема“

— Ниже, Ницане! Не бразд! Бубо! Аакче, Савицне — чује се само „Шраф“ глас.

Рекао је се малим јеана за другом. Ја сам се и дивio и чудio. Коме сам се више дивio не знам: Да ли обиљности малишица, да ли њиховој уметности? Можда сам се дивio девојчици Буби, која има крупне очи и бујне косе и која воли окестар? Или можда мајој Савици која свира на кон трабусу и која се једва види и свога инструмента?

— Решите нам нешто о себи, операција. Слушам га и дивim

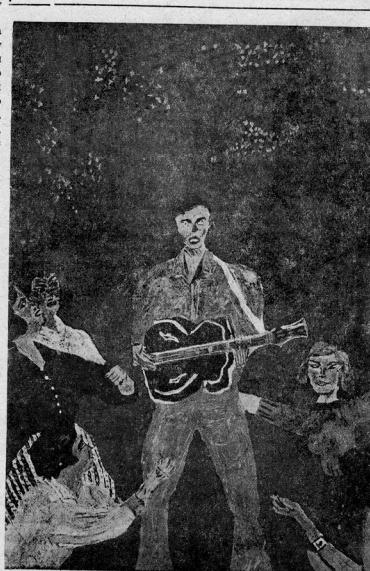
Желим вам још много успеха, друге Светозаре!

Јова Сабљић

МИШИЋ

Мали мишћај наје
посушио маму,
Изшио из руке,

и јео саламу.
Мачик са је-тре,
аше-о и пејко,
Срба Којић
ученик VIIe ОШ „Змај“
Обреновац

ДРАГА ДЕЦО, —
ШАЉИТЕ НАМ ФОТОГРАФИЈЕ О РАДУ РАЗНИХ
СЕКЦИЈА.

РЕДАКЦИЈА

За свадесети рођендан

Време брзине године, али и славни лотагаји остају да живе у срцу свих генерација...

Велико октобарско сунце гравије је румено небо мага града. Зора. Зора дана данашњег. Дан, слободног дана, који припада нама.

А ја? Ја сам много млађа од рођенске маге града, па шта да пишем о њему да нисам била сваког његовог најсладнијих дана, његовог рођендана.

Ипак, он је мој, ја га волим, ја знам много о њему. Зато ћу пишти...

Било је то пре 20 година. Из лађеве сунце гравије је зајарујено небо. Небо је борело.

Странци откочали нерадо је из просторија папака испуњеној својом пашом. Уживао је у ватромету бољи у екслюзивним које су потресле трошне куће мага града.

Дан је све више освајао, разјарено чудовиште почео је да узима...

Да, узимао је пред непријатељем који није имао толико пијака, али и је имао велико, велико среће. Велико среће које није могли страници окулаторни папици испунијати. Унитити Срби који је донео слободу мага града, гладу, његов рођендан.

И требало је да снажније да закупи да би донео слободу другим градовима, да би стражни звер бил сасвим уништен. И куцао је...

А она требало је збистрите прагове пустионе које је завојевач иза себе оставио. Изграђио је земљу, омогућио новим генерацијама да рођендан свога града дочекају задовољно и весело.

И храбро срце почело је опет снажно на куцу.

И шта да пишем на данашњу дан као се било румени, а сунце обесјава најсмејану слободу... зато не она прана остати недовршена.

Јер, Среће које је родио и пре

породио овај град и даље ку-

ка....

Светлана Чагаревић
уч. ЕСП Обреновац

ЗА РОБЕНДАН
РЕПУБЛИКЕ

Са плаве пучине Јадрана,
сувих обронака Триглава,
птичје ропанице — Паноније
и кршне Македоније.
Свако се жари, свако хата
дан као рођендан кестета.

У свакој руци букет маричких цвећа
ћа,
у сваком срцу велика жеља
да наша Република поживи,
срђна и весела;
још моко, много стоећа;
И ја се жарим, и ја хатам
да нашој Републици рођендан че-
ститам.
И јој са глас меша с гласовима
који теку са свих страна,
и ја чијем;

„Срећан ти рођендан, Републико,
и другој нај поживији
срђна и раздражавај!“

Милана Стевановић
уч. VIII раз. Основне школе
Дражевић

ЈЕСЕН

Пролазе горе дани,
Суши се кестек,
Долази нам јесен.

Уморни ратар,
зимни спрема,
јер код љубице гладни.

Долази јесене каша,
и ветрови хладни,
ускоре ће вукови,
да запојују гладни.

Песам певање:
Проди јесени,
ти жута доба,
јер нико твоји кашу
не жели да проби.

Драгана Јовановић
ученик VIII раз. Основне школе
Дражевић

БАЈКА О ДОБРИМ СТАРИМ ВРЕМЕНИМА

Запад је кврваро. Сунце тек што иније изнешао са хоризонта.

Обренковић је пражнио леволова. Беспекрно чисте улице.

Чин се да испод свог дрвета времена пређају ћелије које отпада и олама га кутије. Праскалија већ некимо пута обилази улице. За чудо сви канали преко улице су оличили изравњавањем. Нигде вишака које, земље... Чистачи су са пушом и ефектом чистили улице. Нихов директор на апелу привремен посац је обилази.

Пошао сам пред бискупом. Ве-

лаја светија рекама висина

је на зиду. Луди су ћутке ста-

јани на реду по двоје за узану

цем. Нема гурања. Нема оног

који недостаје банака. Реј је

по омацима. Успао сам у хол

пред салон. Стоти се у груписану

и пуши. Неки седе у фотома-

ти. Неки ко бифер. Потражни

семенке. Нигде их није било.

И Ни оне жене са ташним, то

који су досада пропадала. Зните

објави улазак у салу. За чети-

рилjet минута сви сумирају

своја места. Филм поче. До кра-

ја филма ниједан реч се чуји

чудо. Осети се задовољичним

чулом да гледам филм у таквог ат-

мосферу.

Ујутро сам се у дому омам-

диле. Дом је био пун. Жедна гру

је гладила ТВ програм; друга

играла шах; трећа споне-те-

ни; неки су читали новине...

Тинци су јемето глас спи-кне-

чице. Нигде их није било...

И Ни оне жене са ташним,

који су досада пропадала.

Зните објави улазак у салу. За чети-

рилjet минута сви сумирају

своја места. Филм поче. До кра-

ја филма ниједан реч се чуји

чудо. Осети се задовољичним

чулом да гледам филм у таквог ат-

мосферу.

Сео сам покар њега. Стари

је стапио понављао:

ИСКРИЦЕ

Кад би скако говорио о стварима онаплико колико зна, тишине би биле више.

* * *

Треба јасно говорити, али и јасно се изражавати.

Планаше је користити спор. Али проблеме не треба учити пли-
вану, њих треба потештати.

* * *

Када службеник каже нешто за шефа — то је отговарање. Када то исто каже неко од рукоједних — то је критика.

* * *

Треба размислити на заклучити. Кастро је размишљати пошто се закључују.

* * *

Васпитање, учитивост и скромност су велики капитал човека. Али покушава се тим капиталом да летеју на мору.

Раднички савети имају своје плавице, али зато директори имају своја мишљења.

* * *

Жене се увек супротстављају агресији мушкарца, али истовреме по струне да се они не поклону.

* * *

Када би знал тачно време следеће ротације, спавање би нам било много сладче.

* * *

С. Вуковић

Јесење медитације

тишиле су ласте, отишиле роде
и неке даље, докле воде,
а ја насам нирда ни ласта
иам сам синдикац дредног раста,
дишем чист ваздух а дим ме гуши
јер се у мојој душа траја пуща.

Прожеби вратци и црна јата врана
једини су украс јесењих тумарних дана.
Гаџам блатним глицама овога града,
кора кишу што неуморно пада.

Киш је био тачно по голој глави,
просто човек од ње је побрављао.

Да ли киш сваког подједнако бије,
да ли киш на све подједнако лије?

Неке бије по целу, неке по амрелу,
а неке бије и увек је била
по глатком крну аутогробила.

Неки људи у овоме граду
завршиле разне вечеरње школе,
сада на руковођењем местима
школованим људима памет соле.

А кад су постали становници паланке,
обули су чапеле а бацали опанке.
Сада у свом стаку, у новогради,
дискујују једино о земљорадњи.

Хтео сам овом граду све да дам
ја подијем тому — упути ми грам.
Зашто су неки заслужни сада знам:
Они себи упутију тому, а подију грам.

Многи близији јоји,
чак и они који са мном идже,

интрасирају о мени свој живот сладе.

Нека их, неке ме једу, горка сам ја храна,
засорише им све дојено дино.

Пошто је ово подјопрерида комуна,

још пар стихова као попута:

Кукурузи су односно обрани,
а и гроздје ће бити обраћо за који дан,

једно ма само наје гаћо.

Када не неки да обрачне бостан?

Ушла ми овај јесен у мозак и kosti,
на шићем на свеће — боље ми оправост!

Књига о Обреновцу и околини

М. Станковић: Мотив са Колубаре (уље)

Сељак, мода и политика

По знам ти ја, мој брате,
шта је мода

а шта политика

мене интересује рало будак

и лотика.

Не знам ја

шта се ради

између Вашингтона и Кремља,

мене брату виногради,

краке и лекија!

Ја ради сељачке послове

који куће и на њиви,

заранди тек толико

да же живи.

Кад већ споменух њиве,
хочу да кажем још нешто,
онако — као брат брату:
Остадише нам њиве пусте,
који смо даје боже,
у ратар,

радије гледам слике

које преноси етар.

А сваке недеље, рано ујутру,

пото напојим краве

и онога два вола.

ја упрежим своју „Олимпију“

(то су, знате кола),

па кренем у Београд

на културно удžданье.

Ишао ја би и чеше,

али ми не дозвољава

слабо имоно станове...

а нико неће да оре
и ката.

Мени, на пример,

моди ум им не пада

шако јасном близу Београда.

Ја посраћаја џебу кућу,

уљујем телевизор

и гледам неки призор.

Не бацам ја слободно време

у ветар,

радије гледам сlike

које преноси етар.

А сваке недеље, рано ујутру,

пото напојим краве

и онога два вола.

ја упрежим своју „Олимпију“

(то су, знате кола),

па кренем у Београд

на културно удžданье.

Ишао ја би и чеше,

али ми не дозвољава

слабо имоно станове...

и

Нестор Павловић

Сарађујте у на- шем листу и

будите његови

претплатници.

С. Косовић

